

Б увають пригоди такі малі, аж навіть не помічаєш, що вони сталися. Наприклад, пригода з олівцем, коли загострюєш його до досконалості, а він ламається, і відламаний носик застряє в точилці. Тут ми всі, напевно, погодимось: це не велика пригода.

Інші пригоди такі великі й тягнуться так довго, аж навіть забуваєш, що це пригода, — як-от, скажімо, рости.

А деякі пригоди якраз підхожого розміру — вони вкладаються в оденський чарівний день. І саме такі пригоди трапляються з панною Птіфур.

Ніхто не знає, чому панну Птіфур так звуть. Може, якийсь прадавній пан Птіфур винайшов оті красиві кондитерські вироби, що звуться *птифурами* (і зручно римуються з великими фурами)? Пам'ятаєш, це

такі тістечка, що кусь і немає — такі крихітні, ними й не поділишся. То це хтось із її пра-пра-пращурів

так чудово випікав цю дрібну смакоту — чи просто був майстром її гарненько поїдати? Сама панна Птіфур зналася на обох видах праці.

Якби панна Птіфур була коротушка, а ще якби була пташкою, можна було б сказати, що вона чепуриста і беручка, мов горобчик. От тільки панна Птіфур аж ніяк не низенька — на зріст вона висока, тож можна сказати, що вона вертка, як лелека. Ніжки тонкі, ніби струни з двома вузликami: один — колінко, другий — щиколотка. І, як можна очікувати від людини, що любить літати, вона має розкішне волосся, яке носить зачесаним у летючий пучок.

Що старанніше зачісує, то сильніше воно вибирається, тож над головою в неї завжди майорить пухнастий серпанок. Її улюблена вовняна кофтинка розлітається на ходу і подзенькує низкою срібних гудзиків. Майже все, що вона носить (окрім взуття), закінчується зубчастими смужками з мережива й тасьми.

У вітряні дні панна Птіфур завжди виводить котів прогулятися. От вони всі: Мняка, Мряка, Карамелько, Мурсія, Пірат, Абрикосик, Гарбузик, Гемделя, Кульчик, Григорович, Клесик, Капітан Капітанько, Капітан Коткін, Капітанка Прищіпка, Ваша Чемність і Шипун. Котам подобаються прогулянки. Приємно відчувати, як вітерець підхоплює кожну шерстинку і вкладає її назад, ніби щось там шукає.

В одній руці панна Птіфур тримає найменшу кицю Мняку, а другою хапає улюблену скатертину для чаювань, стискає в кулаку всі чотири куточки й виставляє руку на вітер. Скатертина вмить надимається, мов пиріг у духовці, і лискучі черевички

панни Птіфур відриваються від землі. Відтак одне за одним Мняка, Мряка, Карамелько, Мурсія, Пірат, Абрикосик, Гарбузик, Гемделя, Кульчик, Григорович, Клесик, Капітан Капітанько, Капітан Коткін, Капітанка Прищіпка, Ваша Чемність, а в самому кінці низенько-довгастий Шипун здійснюються за панною Птіфур, зчепивши хвости.

Як же коти люблять оці польоти з панною Птіфур!

Вони звисають додолу, наче пасмо вовни, наче скакалка або розв'язана стрічка для волосся. Шістнадцять котів гойдаються одним велетенським котячим хвостом. А коли панна Птіфур углядить місце висадки — пекарню, чи книгарню, чи кав'ярню «Вершки та вершкові булочки» (ця у котів улюблена), — вона акуратно згортає вітрило і плавно опускається, обережно приземляючись на пальчики, а за нею десятки лапок і лапочок: на вулиці розливається й муркоче котячий водограй. Під час приземлення коти повинні стежити за хвостами, щоб не заплутатися в гілках, мотузках для білизни, готичних

гаргульях і всіляких таких перепонах. Усі в містечку звикли до способу пересування панни Птіфур, ніхто й оком не змигне — хіба привітається.

Панна Птіфур завжди подорожує за допомогою скатертини, тобто авіатранспортом. Перш за все вона зважає *метеорологічні умови*, тобто яка надворі погода. Тоді добирає відповідний напрямок, намагаючись братися до тих справ, для яких вітер *попутний*, тобто сприятливий. Коротко кажучи — летить куди вітер понесе. Якщо, наприклад, вітер віє на схід, вона рушає до зоомагазину (роздивитись останні надходження котячих іграшок), до пекарні пана Пателя (по десерти з глазур'ю, збитими вершками або хрусткою скоринкою) і до продуктового пані Морквинко (де авокадо завжди як треба: не надто тверді і не надто *глевкі*, тобто прив'ялі). А якщо вітер віє на захід, вона користується ним, щоб залетіти в банк, а відтак зазирнути до книгарні, зоопарку, до господарчих товарів пана Клеммо, або бере з собою децю віддати в ремонт панові Поремону, бо той уміє

лагодити будь-що, в чому є пружинки: годинник, заводну іграшку, механічний капелюх (пан Поремон захоплювався пружинками змалку, тож зробив їх справою всього життя; «Навіщо така робота, в якій немає пружинки?» — каже він, і то щира правда).

Усе в містечку для панни Птіфур — на відстані короткого перельоту, і їй подобається позависати над ним, помилуватися краєвидом. На дверях кожної крамниці гойдається і порипує під вітром дерев'яна вивіска. І кожна вивіска формою подібна до краму, яким там торгують. Наприклад, вивіска над пекарнею пана Пателя має вигляд великого дерев'яного кекса, над книгарнею пані Комірецької — величезної книжки, а над господарчими товарами пана Клеммо — здоровезного молотка. Так що в містечку зручно орієнтуватися будь-кому, навіть найменшим мешканцям, які ще не вивчилися читати, або ж приїжджим, які розмовляють іншою мовою. Кожен розуміє, де що продається, і ніхто не пнеться до пекарні по черевики.

Особливо приятелює з панною Птіфур книгопродавчиня пані Комірецька, та й книгарня — одне з улюблених місць панни Птіфур. У крамничці пані Комірецької два відділи: в одному — пригоничькі книжки, в другому — ті, в яких так нічого й не трапляється. Сама пані Комірецька воліє книжки, в яких нічого не трапляється, але й вона розуміє: іноді нам